

1 SKYRIUS

– Ei, Lole, lėčiau, čia juk ne
rungtynės, – sukriženo Greisė, kai jos
vedžiojama pudelių veislės kalytė ėmė
tempti, tarsi būtų įkinkyta į vežimą.
Greisė tvirtai laikė pavadėlį ir galiausiai
Lolė ėmė gražiai eiti šalia.

– Koko irgi negali sulaukti, kada pasieksime parką, – pasakė Džekas, veddamas rudo ir balto kailiuko spanielę. – Pažiūrėk į jos ausis. Ji taip greitai lekia, kad jos net lapsi.

Greisė plačiai nusišypsojo.

– Jos ausys atrodo kaip sparnai. Ar tu bandai skristi, Koko?

Buvo pirma trumpųjų gegužės atostogų diena ir devynmečiai dvyniai Greisė ir Džekas Teilorai padėjo mamai šunų dienos priežiūros centre.

– Man labai pasisekė, kad šiandien jums laisva diena, – pasidžiaugė mama, atvesdama dar keturis šunis. – Nepamenu, kada paskutinį kartą buvo tokia užimta savaitė. Man atrodo, visas miestas išvažiavo atostogauti.

– Tik ne senasis ponas Piktakelnis, – Greisė linktelėjo galvą į vyresnio amžiaus vyrą, stovintį dideliame kieme prie savo vienaaukščio namo už kelių pastatų nuo Teilorų. Iš namo priekio ir abipus jo augo sodas. Iš kairės kiemo pusės stovėjo stoginė, o dešinėje vingiavo takelis iki pat namo durų. Gėlių lysvės buvo prisodintos įvairiaspalvių rožių, o veja nupjauta tvarkingomis juostomis. Kaip tik jas vyras ir apžiūrinėjo.

– Ar matot, kaip jis raukosi žiūrėdamas į žolę? – bambėjo Greisė. –

Galiu lažintis – bara ją, kad neauga tiesiomis linijomis!

– Man patinka pono Gregorio kiemas, – tarė Džekas, o Koko ir Lolė ėmė tempti juos prie gyvatvorės. – Jis labai linksmas, o juostuota žolė tikrai juokinga. Tik pažiūrėk štai ten į lesyklėlę, joje pilna visokių paukščiškų skanėstų. Matai liepsnelę? Kaip ji džiaugiasi pabertomis sėklomis! – jis nusibraukė nuo akių tamsius plaukus.

Liepsnelė nuo lesyklos purptelėjo

aukštyn.

Ponas

Gregoris

apsisuko ir

pastebėjo dvynius.

– Laikykite tuos

šunis toliau nuo

mano kiemo! – perspėjo piktai. – Jie gąsdina paukščius.

– Jo niūrus veidas labiau gąsdina paukščius, – Greisė sušnabždėjo Džekui. – Šunys tolių toliausiai nuo jo kvailos lesyklos.

– Ššš, Greise! Taip kalbėti nemandagu, – sudraudė Džekas. Jis jaudinosi, kad ponas Gregoris gali išgirsti, ir paslapčia žvilgčiojo į jį.

– Ir kas? Man nepatinka žmonės, kurie nemėgsta šunų, – sumurmėjo Greisė.

Galiausiai juos pasivijo mama.

– Labas rytas, pone Gregori. Kokia maloni saulėta diena!

Ponas Gregoris išsitiesė ir gergždžiančiu balsu atsakė:

– Sveiki, ponia Teilor. Taip, iš tiesų gražus rytas. Linkiu jums gero pasivaikščiojimo.

– Matai? Ne toks jis ir blogas, – Džekas pasakė Greisei, kai jie šiek tiek nutolo. – Ir iš tiesų jam patinka šunys. Negi nepameni Lopo, jo senojo Džeko Raselo terjero? Kai pernai Lopas susirgo, ponas Gregoris pastatydavo jam skėtį, kad jis galėtų tupėti lauke pavėsyje.

– Visai apie tai pamiršau, – linktelėjo mama. – Ponas Gregoris nuolatos kalbėdavosi su savo šunimi arba jį šukuodavo. Jis tikriausiai labai pasiilgsta Lopo. Gal kitą kartą, kai priglausite naują šunį, ponas Gregoris galės jį pasiimti?

Greisė ir Džekas turėjo savo prieglaudėlę „Nauji namai“ ir ieškodavo gyvūnams naujų šeiminių. Jie paimdavo beglobius šunis ir kates, rūpindavosi jais tol, kol surasdavo jiems naujus namus ir gerus šeiminius.

– Nè už ką! – užginčijo Greisè. Ponas Gregoris jai atrodè per daug irzlus, kad galètų bûti tinkamas kandidatas „Naujų namų“ šunims!

Jiems žengiant į parką Lolè iš susijaudinimo èmè vizginti uodegą. Jų

link, vaikydamosi keturis mažus vaikus su triratukais ir paspirtukais, skubėjo moteris.

– SUSTOKIT! – sušuko ji pastebėjusi Teilorus. – Tik trumpam. Noriu moters su šunimis kai ko paklausti.

Prie jų pribėgo maža mergaitė.

– Ar galiu paglostyti šuniukus? – pasiteiravo ji.

– Taip, gali, ačiū, kad paklausei, – atsakė ponია Teilor ir liepė šunims atsisėsti. – Labai moki glostyti, jūs visi labai gražiai glostote... – pagyrė ir kitus vaikus, kurie susibūrę aplinkui švelniai braukė šunims per kailį ir kikeną, kai šie lyžtelėdavo jiems rankas.

– Laba diena, – pasisveikino ponია. – Mano vardas Helena, Helena Nikson. Tikiuosi, nieko tokio, jeigu jus sutrukdysiu.

Atrodo, jūs daug išmanote apie šunis, o man labai reikia patarimo. Svarstome įsigyti šunį. Prieš kelis mėnesius nusipirkome katytę, bet viskas pasirodė esą sudėtingiau, nei tikėjomės. Pūkuotukė yra nuostabi. Jai penki mėnesiai, ji labai miela, tačiau... – ponija Nikson pritilo. – Jai patinka medžioti. Ji vis parneša pelių iš kiemo ir kartais jos dar būna gyvos, – ji ėmė smarkiai raukytis. – Tai taip siaubinga ir vaikai labai nusimena. Manau, šuo mums daug labiau tiktų.

Greisė akimirksniu ištempė ausis. Jei ponios Nikson netenkina katė, galbūt „Nauji namai“ galėtų padėti. Išpūtusi akis ji pažiūrėjo į Džeką ir jis sulinksėjo. Greisė išsišiepė. Jai patiko, kad juodu su Džeku dažnai galvodavo tą patį. Tai vienas geriausių dalykų būnant dvyniais!

